

ΠΕΡΙΓΗΣΕΙΣ.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

(Συνέχεια τοῦ φυλλοῦ αριθμ. 1.)

Αἱ διάφοροι ἐποχαὶ τῆς ἀγαλματοποίιας δηλοῦσι σαφῶς καὶ ὠρισμένως τὰς περιόδους τῆς ἡγεμονίας καταστάσεως τῶν Ἑλλήνων παρακολουθεῖ δέ τις βῆμα πρὸς βῆμα ὅλους τοὺς τύπους τῆς θείας ἐλευθερίας, ἃς οὐδὲ δουλεία κατέπνιξεν αὐτήν τε καὶ τὴν ἀχώριστὸν τῆς σύντροφου, τὴν μεγαλοφύιαν τῆς τέχνης. Τὸ πρῶτον, μόνη ἡ Λίγινα¹, ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος, παρῆγεν ἔργα καλλιτεχνικά. Αἱ Ἀθήναι ἐγέννησαν τὸν Φειδίαν μετὰ τὸν Πεισίστρατον. Οἱ Πραξιτέλης μετέβαλε τὴν ἀπλότητα εἰς κομψότητα. Εἰς μάτην ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Λύσιππος ἐπροσπάθησαν ν' ἀναγεννήσωσι τὴν τέχνην². Η τῆς πολυτελείας ἀπάθεια καὶ η ἐντεύθεν ἡ λιθοίτης διεδέχθησαν ἥδη τὸ δημόσιον πνεῦμα καὶ τὸν ἀφιλοκερδῆ τῆς δόξης ἔρωτα· η τέχνη παρεῖχε πλέον εἰς τὰ περιωρισμένα βλέμματα καὶ τὰ ἐπιτετηδευμένα πάθη τῶν πληρονότων αὐτὴν ἐπανάληψιν ἡ μεταμφίεσιν τῶν προηγουμένων ἐμπνεύσεών της. Τὸ καρύκευμα τῶν κοσμημάτων, τὸ ἐπιτετηδευμένον τῶν ἀμφιάσεων, ἡ κατάχρησις τῶν λεπτομερειῶν, τὸ πτωχὸν καὶ μικρολόγον τῆς οἰκονομίας ἀπώθησαν αὐτὴν εἰς τὴν παρακμήν της, καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ τελευταίου τῶν Πτολεμαίων χρόνων ἡ ὥραια αὕτη θετὴ κόρη τῆς Ἑλλάδος ἀπῆλθεν ἵνα ἀποθάνῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἥτις τὴν ἐγέννησεν³.

'Η ἀραχάλυψις τοῦ Κ. Βελέ. — *Αἱ ἀρασκαφαὶ τοῦ Θεατροῦ τοῦ Ἡρώδου.* — *'Ο Κύρ. Πιττάκης.* — *"Ἀκαρποὶ ἀραζητήσεις.* — *'Ο ραὸς τοῦ Ὀλυμποῦ Διός.* — *Στυλίτης.* — *Τὸ στάδιον.* — *'Η ἀγίας τοῦ Ἀδριανοῦ.* — *'Ο φαρὸς τοῦ Δημοσθένους.* — *Τὰ Βούλαριτα μημεῖα.*

Ἀπέναντι τῶν Προπυλαίων, ἐπὶ τοῦ περιτειχισμένου περιβόλου τῆς Ἀκροπόλεως ἀνοίγεται ἡ

1. Πρώτη ὑπῆρξεν ἡ Κρήτη, ἡ μικρὰ Ἀσία καὶ αἱ Ἀθῆναι, εἰς δὲ, ὡς μαρτυροῦσιν αἱ ἀρχαῖαι συγγραφεῖς ἡ τέχνη τὸ πάλαι ἡχματεῖν, κατὰ δύστεον δὲ λόγον ἔρχεται ἡ Αἴγινα, ἡς μόλις ὀλίγη ἦτη πρὸ τῶν Μηδικῶν χρόνων, ἀναρέστη τεχνεῖται καὶ ἔργα τῆς τέχνης.

Σ. Μ.

2. Ἐπὶ Ἀλεξανδρου τοῦ μεγάλου καὶ Δυσπίπου δὲν ἀνέγεννθη ἡ τέχνη, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξηκολούθει νὰ ἀκμάζῃ. Σ. Μ.

3. Δὲν δυναμέθη νὰ παραδεχθῶμεν ὡς χώρων γεννήσεως τῆς τέχνης τὴν Αἴγυπτον, ἥλλα μᾶλλον παραδεχόμενοι σχέσιν τινὰ μεταξὺ Ἀσιατικῆς καὶ Ἑλληνικῆς τέχνης, παραδεχόμειν τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην ὡς αὐτοφυῆ καὶ αὐτόχθοια. Σ. Μ.

κατὰ τὸ 1853 ὑπὸ τοῦ Κ. Βελὲ ἀνακαλυφθεῖσα θύρα. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἔκαμε μέγαν κρότον ἐν Γαλλίᾳ. Εἰς ἐν μέρος αὕτης τῆς θύρας ἀναγρινώσκεται ἐλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή. *'Η Γαλλία ἀνεκάλυψε τὴν θύραν τῆς Ἀκροπόλεως, τοὺς τοίχους, τοὺς πύργους καὶ τὴν κλίμακα. Βελὲ, 1853.*

Όταν ὁ Κ. Βελὲ ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας, εὗρε τὴν βάσιν ἀπέναντι τῶν Προπυλαίων τῶν τοίχων τῆς Ἀκροπόλεως, ὡς καὶ ἄλλων πολλῶν, τεθαμμένην ὑπὸ τὰ χώματα· ὑπέθεσε δὲ ὅτι ἡ Ἀκρόπολις θὰ εἶχεν εἰσόδον πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ὅτι ἡ εἰσόδος αὕτη θὰ ὑπῆρχεν ἀπέναντι τοῦ ἄξονος τῆς πρωτευούσης θύρας τῶν Προπυλαίων. ὅθεν ἡρχισε δι' ἔξδων του νὰ ἐκβάλλῃ τὰ χώματα, καὶ ἐπηκολούθησε τὸ ἔργον τοῦτο δαπάνη τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Ἀφοῦ δ' οὕτω ἐπὶ δύω ἔτη ἐνήργησεν ἀνασκαφὰς μετ' ἀκλονήτου πεποιθήσεως καὶ ἀκαμάτου ἐπιμονῆς, ἀνεκάλυψεν ὀλόκληρον μίαν θύραν, προτετειχισμένην διὰ δύω προπυργίων.

Τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ὁ Κ. Βελὲ ἐξήγησε περιπτελεγμένως, βασισθεὶς ἐπὶ διαφόρων ὑποθέσεων. ὑπέθεσεν ὅτι οἱ τοῖχοι ἐκρημνίσθησαν ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ὅτι ἐσπευσαν νὰ τοὺς ἀνεγείρωσι κατὰ τὴν προσέγγισιν τῶν Γότθων, ὅτι ὑπωκοδόμησαν πρὸς ὑποστήριξίν των, ὅτι ἐχαμήλωσαν τὸ ἀρχαῖον ἔδαφος κτλ. Εἰς τὰς εὑφυεῖς ταύτας ὑποθέσεις τινὲς τῶν σοφῶν εὑρίσκουσιν ἀντιθέσεις, πιστεύοντες ὅτι ὁ νεαρὸς ἀρχαιολόγος ἡθέλησε ν' ἀποδεῖξῃ τι μὲ πᾶσαν θυσίαν, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀποχρώντως τεθεμελιωμένη ἡ πιθανὴ συμφωνία τῶν γεγονότων, ἐφ' ὃν ἐβασισθῇ, γράφων τὸ ὑπόμνημά του. Ἐν τούτοις θύρα τις εἶχεν ἀνακαλυφθῆ, καὶ ἥτο φυσικώτατον νὰ θελήσῃ νὰ δώσῃ ιστορικὴν περὶ αὕτης ἐπήγησιν, μὲ κίνδυνον τοῦ ν' ὁκούη ἀντιπαρατηρήσεις. Ἄλλ' ἴδου ἐπέρχεται σπουδαιοτέρᾳ ἐπίκρισις. Ὁ Κ. Βελὲ βεβαιοῦ, ὅτι ἡ θύρα αὕτη συγγενεύει πιστά μὲ τὸ σχέδιον τοῦ Μνησικλέους, ἐν ἀλλαις λέξεσιν, ὅτι εἶναι ἡ τῆς Ἀκροπόλεως θύρα. Τοῦτο εἶναι ζήτημα τέχνης. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὸ σχέδιον τῶν Προπυλαίων ἡ ἐπινόησις εἰσόδου, ἔχουσσης μὲν πλάτος ἐνὸς μέτρου καὶ ὄγδοονκοντα ἐνέα ἐκατοστῶν, ἀνοιγούσης δὲ πρὸς κλίμακα πλάτους ἔβδομονκοντα ποδῶν καὶ ὑψους πλέον τῶν ἑκατόν· Ἀπόδεικνύεται ἡ σχέσις αὕτη; Ίσως ἡθελε παρουσιασθῆ ὡς μόνη ἀπόδειξις μικρὸς τις τοῖχος, ὃν ὁ Κ. Βελὲ ἀποκαλεῖ πελασγικόν· ἄλλ' ὁ λεγόμενος οὗτος πελασγικὸς τοῖχος ὅμοιάζει τόσον παραδόξως πρὸς ὅτι οἱ Ψωμαῖοι ἐκάλουν opus incertum,

ώστε δὲν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν προγενεστέραν ὑπαρξίην ἐλληνικῆς κλίμακος, ἢ τὴν πρόθεσιν κατασκευῆς τοιωτῆς, ἀποφέύγοντες οὕτω τοῦ ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα μίαν ιδέαν παραβαίνουσαν τοὺς κανόνας τῆς ἀπόψεως καὶ τῆς ἀναλογίας¹.

Ἐπελήφθησαν ἀπό τίνος νὰ ἔκχωσωσι τὸ θέατρον τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, τεθαμένον ὑπὸ τὰ ἔρεπτα τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ ἔκχωσις ἤρχισε τὸ 1857 ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Κ. Πιττάκη, ἀρχαιοφύλακος τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Κ. Πιττάκης εἶναι ὁ ἀνὴρ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀπὸ ποιῶντος φαίνεται τὸ ἵσχυν ἀνάστημά του βαδίζον διὰ τῶν ἔρεπτῶν, ὅποθεν καταβαίνει τὸ ἐσπέρας πεπλουτισμένος μὲ νέον θησαυρὸν, ὃν κρύπτει ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του. Τὸ σπουδαστήριόν του γέμον ἀναγλύφων καὶ ἐπιγραφῶν, παρουσιάζει πιστὴν εἰκόνα τῆς ἐγκακλοπαιδικῆς του μαθήσεως. Ὁ Κ. Πιττάκης εἶναι ζῶν κατάλογος, καὶ ὁ θάνατός του θά ρίψῃ εἰς σκότος πολλὰ τεμάχια, ὃν αὐτὸς μόνος γνωρίζει καὶ τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν σπουδαιότητα².

Πολλάκις ἐπορεύμην μετὰ τοῦ Κ. Δουνοαῖς εἰς τὸ Ὁδεῖον, ὅτε ἔκαθάριζον τὰς βαθμίδας. Πάντοτε εύρισκομεν ἔκει τὸν Κ. Πιττάκην, παρακολουθοῦντα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν σκαπάνην ἐκάστοτε δὲ νέα τις ἀνακάλυψις καὶ νέα συζήτησις ἐπαρουσιάζετο.

Αἱ ἐπισκέψεις αὗται διήγειραν ἐν ἡμῖν τὸν πρὸς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις ἔρωτα, ταχέως δὲ ἐπαρουσιάσθη περίστασις, ὥστις κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ πρῶτα μας δοκίμια. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἦν εἴχομεν ἔξελθει ἔφιπποι, ὁ μὲν Δυνοαῖς καὶ ὁ καθηγητὴς Στ. . . . ἐπορεύθησαν πρὸς δεξιὰν, ἔγω δὲ πρὸς ἀριστεράν. Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εὗρον καὶ συντρόφους μου κυριευμένους ὑπὸ ἔγθουσιασμῷ ἀπεριγράπτου, διότι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Γιμητοῦ, ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς θαλάσσης, εἶχον ἀνακαλύψει τύμβους (*tumulus*). Συνεφωνήσαμεν νὰ ζητήσωμεν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἑκπαιδεύσεως τὴν ἀδειαν νὰ τοὺς ἀνοίξωμεν. Ἡ ἀδεια μᾶς ἀδόθη προθύμως, καὶ τὴν ἐπαύριον, ἀνατέλλοντος τοῦ

ἡλίου, ἀνεχωρήσαμεν, προηγουμένης ἑξάδος ἐργατῶν. Οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δὲ ἐπὶ ὄνων, διεβαίνομεν φαιδροὶ μυροβόλους ἀτραποὺς μυρτοφράκτους, μηγνύοντες τὰς φωνάς μας μὲ τὰ τοῦ τέττυγος ὅξεα τερετίσματα. Ἡ πρωϊνὴ αὔτη ὁδοιπορία μᾶς ἤνοιξε τὴν ὅρξιν· πρεγευματίσαμεν λοιπὸν πλουτισταρόχως, καὶ μετὰ ταῦτα ἡρχίσαμεν τὴν ἐργασίαν μας. Ἄλλ' οἱ ἐλληνες ἐργάται καπνίζουσιν ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ ἡ πυρὰ, ἀφ' ἧς ἀνηπτον τὰ σιγάρα των, πολὺ ἀπειχε τῆς ὁδοῦ τοιουτοτρόπως δὲ μέχρι τῆς ἐσπέρας εἴχον ἀφαιρέσει ἓνα σχεδὸν πόδα χωμάτων, καπνίσει πεντακόσια ὡς ἑξακόσια σιγάρα¹ καὶ ὀδεύσει δέκα λεύγας ὡς ἔγγιστα. Διὸν προεχωρήσαμεν περαιτέρω, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ καθηγητοῦ Στ. . . ., ὑπολογίσαντος ἡδη ἐπὶ τῶν δακτύλων του τὸ ὄπιον προσεδόκα νὰ λάθη μερίδιον ἐκ τοῦ θησαυροῦ.

Καὶ ἔκτος τῆς Ἀκροπόλεως πολυάριθμα ὑπάρχουσι μνημεῖα. Ἐξερχόμενός τις τοῦ Ὁδείου τοῦ Ἡρώδου, παρακολουθεῖ ἀψιδωτὸν τοῖχον, ὅστις ἀπετέλει ἄλλοτε μέρος τῆς στοᾶς τοῦ Εὔμενους, καὶ ἀφίνων πρὸς δεξιὰν τὸ θέατρον τοῦ Βάκχου², φθά-

1. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν, νομίζουμεν, οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ σύρωμεν δλίγον πρὸς τὰ κάτω τὴν μίαν τῶν ποδιῶν τοῦ ἔπειδού τοῦ Κ. Ρουστ.
Σ. Μ.

2. Κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἥν ἐγράφησαν ταῦτα περὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου καὶ λαμπροτάτου τούτου τῆς ἀρχαιότητος θεάτρου, οὐδὲν σχεδὸν ἔχοντος ἔσωστο, καὶ πολλάκις ἐνταῦθα ὑπὸ τε τῆς κυθερώντεως καὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας γενόμεναι ἀποπειρατήριοι ἀνασκαφαὶ, εἴχον σχεδὸν ἀπελπίσει τὸν ἀρχαιολογῶντας περὶ τῆς ὑπάρχεως λειψάνων ἀπότομον. Καὶ ἐσχάτους ἀκόμη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1838 ἀπεπειράθη ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρία νὰ ἀναταύφῃ τὸ μέρος τοῦτο, διστυχῶς ὅμως ἔνεκα μερίων προσκομμάτων ἡγυγκάσθη νὰ παρχιτηῇ τοῦ ἔργου τούτου, ἐπιφύλασσομένη νὰ πράξῃ τοῦτο εἰς ἀλλήν περίστασιν, ὅτε ἐλύθων κατὰ τὸ ἔχο τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους μετὰ τὸν ἄλλων διασήμων ἀρχαιολόγων, δὲ ἀρχιτέκτων τοῦ Βερολίνου Κύριος Στράχη, ἐπιγείρησεν ἀνασκαφὴν ἐνταῦθα, οὐχὶ ἵνα εἴρῃ λειψάνων τοῦ ἀρχαίου τούτου θεάτρου, ἀλλ' ἵνα, ὡς πολλάκις ἔλεγον ἡμῖν, πεισθῇ μᾶλλον περὶ τῆς ἐντελοῦς ἐξαλείψεως τῶν λειψάνων τοῦ θεάτρου τούτου. Καὶ ὅμως οὐ μόνον λειψάνα τινα ἀπότομον ἐρέθισαν ἀλλ' ἀπαντοῦντο τὸ κοῖλον, πλείστα σειρὲς ἐδωλιών, καὶ τῆς σκηνῆς πλείστα λειψάνα ἀνεσκάφησαν, ὥστε τὴν σήμερον, ὅτε ἔντος δλίγον ἐδόμενών μέλλει νὰ περιωθῇ ἡ ἀνασκαφὴ ἀπαντοῦς τοῦ χώρου, εὐκόλως δινάται τις νὰ συμπληρώσῃ διὰ τῆς φαντασίας τὰ ἐλλείποντα. Περὶ τὸν νομίζομεν ἐνταῦθα νὰ περιγράψωμεν ἐκ νέου τὰ εἰρεθέντα ταῦτα λειψάνων, ἐνῷ ἔκτος διαφόρων ἐπιστημονικῶν περιγραφῶν αὐτῶν εἰς ἐπιστημονικὰς τῆς Εὐρώπης ἐφημερ διας, καὶ ἡ ἐνταῦθα ἐκδόμενη πολιτικὴ ἐφημερίς «Εὐνόμια» περιεῖται σπούδαιαν περιγραφὴν ἐκ χειρὸς τοῦ σοφοῦ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου τῆς ἀρχαιολογίας καθηγητοῦ. «Ἄν καὶ τὰς πλείστας σοφάς παρατηρήσεις τοῦ καθηγητοῦ ἀσπαζόμενα ὡς ἱρίδας, δὲν δυνάμεθα δικαῖος νὰ παρδεχθῶμεν μετ' αὐτοῦ ὅτι ἀπαγάπα σχεδὸν τὰ εὐ-

νει εἰς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἀδριανοῦ, παρεμφερῆ πρὸς θύραν ἀμάξιστασίου ἀμφιβόλου ρυθμοῦ¹. ὅπισθεν αὐτῆς ὑψοῦνται: αἱ στῆλαι τοῦ ναοῦ τοῦ ὀλυμπίου Διὸς, ὅστις ἦτον ὁ εὐρύχωρότερος τῆς πόλεως· ἐκεῖ νομίζεις ὅτι εὐρίσκεσαι ἐντὸς ῥωμαϊκῆς πόλεως, καὶ εὐκόλως ἐκ τῶν λειψάνων τούτων ἀναγνωρίζεις τὸ τύπον τῶν λατίνων ἀρχιτεκτόνων, οἵτινες ἔχει· λάμβανον ὡς μέγα τὸ ὑψηλόν. Δέκα καὶ πέντε μόνον στῆλαι ἴστανται εἰς τὰς θέσεις των· ἐπὶ μιᾶς αὐτῶν φαίνεται μικρὸν τι κελλίον λιθόκτιστον, ἀναχωρητήριον μοναχοῦ στυλίτου, τοῦ τελευταίου νομίζω, ἐκ τούτων τῶν ἀπολυπτικῶν· «Ο παγετός, λέγει τις τῶν στυλίτῶν ἐν τῇ ἔξιστορήσει τῶν παθημάτων του, ἐνέκρου πολλάκις τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν μου, οἵτινες ἔπιπτον, καὶ τὸ παγωμένον ὕδωρ ἐκρέματο ἐπὶ τῆς γενειάδος μου ἐν σχήματι σταλακτιτῶν.» Μὲν δολον τὸν καύσωνα καὶ τὸ ψῦχος, ὁ τῶν ἀθηνῶν στυλίτης ἔζησεν ἐπὶ μακρὸν τὴν παράδοξον ταύτην ἀσκητικὴν ζωὴν, ἵς τὰ παραδείγματα, ἐκ τῆς Ἀσίας προελθόντα, μετεδόθησαν ἐφ' ἀπασαν τὴν Εὐρώπην.

Πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ ὑπάρχει τὸ Παναθηναϊκὸν στάδιον, ὅπου τὸ πρῶτον οἱ θεαταὶ ἔκάθηντο ἐπὶ χωμάτων, ἔτινα Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς ἐπεκάλυψεν ἀκολούθως διὰ μαρμαρίνων ἐδωλίων. Θεωρηθέντα ταῦτα θηλυπρεπῆς πολυτέλεια, ἔκινησαν τὴν ἀγάνακτησιν ἐνὸς φιλοσόφου, ὃ ὅποιος ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τόσον παρεφέρθη ἐν τοῖς λόγοις του, ὥστε ἔξετέθη εἰς λιθοβόλησιν· «Ἐὰν μεταξὺ μεθύοντων, εἶπε, μόνος θελήσῃς νὰ διατηρήσῃς σώας τὰς φρένας, μόνος μεταξὺ αὐτῶν θὰ φανῆς μεθύων.» Ἀπὸ τοῦ λόφου τούτου ἡ πεδιὰ τῶν ἀθηνῶν προεκτείνεται δι' αὐστηρῶν γραμμῶν μέχρι τῆς θαλάσσης. Περὶ μεσημβρίαν ἡ χωριογραφία αὕτη παρίσταται ἀτάραχος καὶ παραδόξως ἐκπληκτική. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ πάντα ἡρεμοῦσιν· ἡ μονογραφία τοῦ ποιμένος διατυπώθηται ἀκίνητος ἐν τῷ οὐρανῷ· οἱ εἰς τὰ ὑψη ταλατεύομενοι ἀετοὶ φαίνονται ως εἰ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ κυανοῦ θόλου· ἐνὶ λόγῳ, τὰ πάντα φαίνονται ως εἰ ἦσαν ἀπολιθωμένα.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ANT. PROUST.

ρεθέντα λείψανα ταῦτα εἶναι μεταγενεστέρας τοῦτ' ἔστιν ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἐνῷ τὰ τε ἐδῶλα, τοὺς μαρμαρίνους θρόνους (ἐκτὸς τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφῶν) τοὺς θεμελίους τοίχους τῆς σκηνῆς, καὶ πλείστας ἐπιγραφὲς θεωροῦμεν ἂν ἴσως σύχι τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους ἀλλὰ βεβαίως τούλαχιστον τῆς ἐποχῆς. Λυκούργου τοῦ ἥττορος.

S. M.

1. Η ἀψίς αὕτη εἶναι ως σχεδὸν ἐν γένει πάντα τὰ ἐπὶ Ἀδριανοῦ φρούριον μνημεῖα εἰς Ἀθήνας κορινθιακοῦ ρυθμοῦ.

S. M.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

BIKENTIOS BELLINΗΣ.

Καὶ νέος καὶ ὡραῖος ἦτον, ὅτε ἡ μὲν δόξα ἐκράτει αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἡ δὲ τύχη ἴστατο μειῶσα πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ἄλλ' αἴφνης κεραυνὸς ἐνέσκηψε κατ' αὐτοῦ, καὶ ἀμέσως οἱ ζωηροὶ καὶ νοήμονες ὄφθαλμοί του ἤραυρώθησαν, καὶ τὸ χάριεν καὶ εὔκινητον σῶμά του συνέκυψε, καὶ τὸ ὑπὸ θείου πυρὸς ἀκτινοβολοῦν μετωπόν του μετεβλήθη εἰς μάρμαρον! Ή δόξα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της, ἰδούσα τὸν τόσον προσφιλῆ αὐτῆς νεανίαν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, καὶ μὴ δυνάμενον πλέον ν' ἀπολαύη οὐδενὸς τῶν μειδιαμάτων της! Καὶ αὐτὴ ἡ τύχη ἔψυγε λέγουσα·

— Ἡπατάθην πιστεύσασα ὅτι ἐδυνάμην νὰ προσφέρω τὰς ἐκδουλεύσεις μου πρὸς δαιμόνιον ἄνδρα... ἰδού τον πραφρονοῦντα καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιδαψιλεύω αὐτῷ τὰ δωρά μου! Άς πορευθῶ πρὸς τοὺς συνήθεις πελάτας μου, τοὺς ἀνοήτους,.... Άν οὗτοι περιπίπτουσιν ἐνίοτε εἰς πραφροσύνην ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τούλαχιστον οὐδέποτε κινδυνεύουσιν ν' ἀπολέσωσι τὸ πνεῦμα.

Ο Βελλίνης καὶ πρὶν ἡ καταβῆ ἐις τὸν τάφον ἦτον ἥδη νεκρός. Μήπως δὲν εἶναι θάνατος ὁ ἐλεσινὸς ἐκεῖνος τῆς ψυχῆς ὑπνος, ὁ καθιστῶν τὸν ἀνθρωπὸν ξένον πρὸς πᾶν τὸ περὶ αὐτὸν γινόμενον; Ή πραφροσύνη εἶναι χείρων καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου!